

řízenému úřadu.« Tímto předpisem se stanoví — pokud jde o zákon č. 286/1924 Sb. — proti stavu dřívějšímu jen to, že místo úřadu resortního, který byl dosud příslušný k tomu, aby činil opatření podle §§ 17 až 21 zákona č. 286/1924 Sb. (srov. Boh. A 7573/26, 10.177/32), nastoupil úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů. O instančním pořadu není v tomto předpisu obsaženo žádné nové ustanovení.

Na st-le, který se podle obsahu správních spisů narodil v r. 1861, vztahují se ustanovení § 8 odst. 2 a 3 a § 10 zákona z 20. května 1930 č. 70 Sb. a tím i předpis § 151 odst. 1 platového zákona č. 103/1926 Sb., podle něhož jsou proti opatřením úřadu, jimiž byly upraveny služební příjmy zaměstnancovy z úřední moci, přípustny námitky, o kterých rozhodne úřad, jenž opatření učinil; z rozhodnutí toho může se podle ustanovení odst. 2 téhož paragrafu zaměstnanec odvolati k ústřednímu úřadu. Úpravou služebních příjmů z úřední moci ve smyslu tohoto ustanovení je zajisté i snížení odpočivných platů z důvodu kumulace podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb.

Rovněž není pochyby, že hlav. fin. ředitelství v Užhorodě nelze považovati za ústřední úřad ve smyslu cit. předpisu § 151 odst. 2 plat. zákona, neboť se jeho pravomoc nevztahuje na celé území státu.

Z uvedeného plyne, že nař. rozhodnutí není rozhodnutím úřadu v přípustném pořadu instancí posledního, a byla by proto stížnost, podaná k nss na toto rozhodnutí, nepřipustnou podle § 5 zákona o ss. Nss však uvážil, že st-l podal stížnost k nss řídě se poučením, připojeným v nař. rozhodnutí, že z rozhodnutí toho nelze se odvolati v dalším instančním pořadu. Toto právní poučení jest, jak plyne z hořejších úvah, nesprávné. Tímto pochybením žal. úřadu bylo způsobeno, že st-l k obraně svých práv nenastoupil právní cestu zákonem předepsanou, a byla mu tak ztížena obrana jeho práv. V tom shledal nss podstatnou vadu řízení, pro niž zrušil nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss, a to podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona o ss v neveřejném zasedání.

Č. 12.391.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Druhá věta třetího odstavce § 189 zákona č. 221/24 (184/28) Sb., nařizující užití obdobně předpisů c. s. ř. o doručování žalob, nevztahuje se na platební výměry nemocenských pojišťoven o pojistném.

(Nález z 3. května 1936 č. 13.696/36.)

V ě c: Nem. pojišťovna živn. pomocníků při společenstvu obchodníků uhlím a dřívím v Praze-Smíchově proti rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 3. března 1934 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebními výměry z 28. června 1932 uložila nem. pojišťovna živn. pomocníků při společenstvu obchodníků uhlím a dřívím

v Praze Tomáši Š., aby ji zaplatil dlužné pojistné za roky 1928, 1929, 1930 a 1931 úhrnnou částkou 6530 Kč 85 h s úrokem z prodlení 780 Kč 40 h a 163 Kč 25 h, celkem 7474 Kč 50 h.

Stížnost podanou Tomášem Š. odmítl magistrát hl. města Prahy výměrem z 6. května 1933 jako opožděně podanou.

Nař. rozhodnutím vyhověl zem. úřad v Praze odvolání Tomáše Š. a zrušil výměr magistrátu hl. města Prahy, a to v podstatě proto, že platební výměr pojišťovny nebyl doručen adresátu do vlastních rukou, nýbrž jeho manželce, která nebyla zmocněna přijímatí jeho poštu.

O stížnosti nem. pojišťovny živn. pomocníků při společenstvu obchodníků uhlím a dřívím v Praze uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, zdali odstavec 3 § 189 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. obsahuje ustanovení, dle něhož je platební výměry pojišťoven o pojistném doručiti k vlastními rukám zaměstnavatelovým podle obdoby předpisů civilního řízení soudního o doručování žalob. Žal. úřad zodpověděl otázku tu kladně, stížnost naproti tomu hájí názor, že na doručení prostých výměrů platebních obdoba doručování žalob neplatí. Nss musil stížnosti přisvědčiti.

Citovaný § 189 stanoví v odstavci třetím: »Na doručování výměrů jest užiti obdobně předpisů o doručování v civilním řízení soudním. Jde-li o výměry, kterými je rozhodováno o nárocích na pojistné dávky nebo o pojistné povinnosti, jest užiti obdobně předpisů o doručování žalob.« Doručování v civilním řízení soudním upravuje všeobecně § 87 až 105 civ. soudního řádu, doručování žalob pak speciálně §§ 106 a násl. Ve všeobecné části o doručování stanoví §§ 102 až 105 modalitty náhradního doručení; tak zejména ustanovuje § 102, že, nebyla-li osoba, již má býti doručeno, zastížena ve svém bytě, může se doručení státi účinně každé dorostlé domácí osobě, jež patří k rodině . . . V § 106 a násl. pod nápisem »O doručování žalob« jest obsaženo ustanovení, že žaloby mohou býti doručovány jen k vlastním rukám žalovaného, a následují další přísnější ustanovení o tom, jak je postupovati, jestliže takovéto doručení nemohlo býti vykonáno. Stejně rozlišování případů převzal shora citovaný 3. odstavec § 189 zákona o sociálním pojištění, když předem vyslovuje všeobecné pravidlo, že na doručování výměrů jest užiti obdobně předpisů o doručování v civilním řízení soudním, a ohledně dvou druhů výměrů, jež výslovně a taxativně uvádí, nařizuje užiti obdobně speciálních předpisů o doručování žalob. Vykládati toto ustanovení tak, jak činí žal. úřad, že jest užiti předpisů civ. soudního řádu o doručování žalob obdobně na prosté platební výměry nem. pojišťoven, příčí se jasnému znění tohoto ustanovení. Toto ustanovení nejen že neobsahuje předpisu, který do něho vkládá žal. úřad, naopak výslovně omezuje takovýto způsob doručování na dva druhy výměrů: výměry o pojistných dávkách a výměry o pojistné povinnosti. Prvá věta citovaného 3. odstavce § 189 byla by zbytečná, kdyby zákonodárce byl nechtěl nic jiného říci, nežli že všechny výměry je doručovati po způsobu doručování žalob. Tato první věta obsahuje všeobecnou normu a druhá věta speciální předpis, výjimku z všeobecného pravidla věty první, což jakýkoliv extensivní výklad a přenášení této speciální normy na jiné případy než zde uvedené již podle obecných zásad interpretačních vylučuje.

Vše, co nař. rozhodnutí vykládá o stejném významu výměru pojišťovny a žaloby v řízení soudním pro stranu, nemohlo by — i kdyby bylo správné — zdůvodniti výklad, který dává citované normě § 189. Řešení otázky, má-li se státi doručení výměru k vlastním rukám po způsobu doručování žalob, nelze připínati na podobu nebo obdobu výměru se žalobou, a to již proto ne, poněvadž zákon sám určuje způsob doručování, vypočítává sám případy ty, čímž použití analogie co do případů, ve kterých jest obdobně použití předpisů o doručování žalob, přímo vylučuje.

Nař. rozhodnutí, jež vycházelo z nesprávného výkladu citované normy, je proto v rozporu s platným právem.

Č. 12.392.

Školství. — Řízení správní. — Řízení před nss:
*** Výpověď daná profesorským sborem vysoké školy báňské v Příbrami asistentu této školy není výrokem v pořadu instančním konečným.**

(Nález ze 7. května 1936 č. 18.817/35.)

V ě c: Ing. Rudolf M. v Příbrami proti rozh. profesorského sboru vysoké školy báňské v Příbrami ze 14. prosince 1932 a 25. ledna 1933, intimovaným přípisem rektorátu této školy z 22. prosince 1932 a z 30. ledna 1933, o výpovědi a zproštění služby.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Praze z 27. září 1930 potvrzeno k usnesení profesorského sboru ustanovení st-le asistentem při ústavu kovohutnictví vysoké školy báňské v Příbrami na dobu od 1. října 1930 do konce září 1932 v I. služební třídě a výměrem z 2. července 1932 jeho další ustanovení při témž ústavu na dobu od 1. října 1932 do konce září 1934.

Podle předpisu rektorátu vysoké školy báňské v Příbrami z 22. prosince 1932, doručeného též st-li, oznámil přednosta ústavu hutnictví kovů vysoké školy báňské ve schůzi profesorského sboru konané 14. prosince 1932, že dal st-li tříměsíční výpověď, a to ke dni 31. prosince 1932, takže jeho služební poměr přestává dne 31. března 1933. Profesorský sbor vzal tuto výpověď na vědomí.

Dalším přípisem z 30. ledna 1933 sdělil rektorát téže školy st-li, že podle návrhu přednosta ústavu kovohutnictví dává mu profesorský sbor vysoké školy báňské usnesením z 25. ledna 1933 dvouměsíční výpověď, t. j. tak, že jeho služební poměr přestane dnem 31. března 1933, s podotčením, že st-l nevyhovuje požadavkům služby. — — —

Maje rozhodovati o stížnosti podané do obou shora uvedených intimátů rektorátu vysoké školy báňské v Příbrami, musil se soud nejen z popudu stížnosti samé, jakož i odvodního spisu žal. úřadu, nýbrž i z moci úřední s hlediska §§ 4 a 5 zákona o ss vypořádati s otázkou,